

Holló András-film

A tapétában a poloskák a tévesztésről beszélnek. A fiúról, aki először tizennégy évesen fogkefe tulajdonos. Mocsán momentán mindenki vakfolt akkoriban. És a paraszti udvar tisztítótüze valahogy nem fog a srácon. Inkább a holdra mászik kráternek, csak ne érje el. Égő pizsama leng, leng a cseresznyefán, hozzá népi dalok gonosz gramofonon. Krónikus idill, Isten aprózza később tűzifára, Isten nyúzza tovább a fát és hozzá a kókadt tűzhelyet. A fiú szappanból keresztet farag, széthabzik kezében zuhanyzáskor, nem figyel, nem tud, nem arat. Van olyan filmkocka, hogy szabad akarat, első beszállításakor már gyakorolja, első beszállításakor már kész költő, hátrafelé halad.

A poloskákat a tapétába a falu népe rakatja be. Az gyanús, ha valaki moslékos vödörrel kezében verset ír, ráadásul fejben. És meg is látszik rajta, a bőrén, meg ahogy a kapor fölé hajol, lehet, hogy kém, tömeggyilkos, ki tudja. A poloskák királya a legjobb szájú gazda, az ő pincéjében gyűlnek össze, ott az állomás. Megérteni a verseit csak külön kódokkal lehet, döbbenek rá a második után, megbízóinak biztos így üzen – a szellemi morze nagyon sok nekik. „Ki kell verni belőle az igazat, vagy álmában mérgezni kicsit.” Majd azt mondják, elkapott valami vidéki kórt. Beteg.

A poloskák viszont szépen elmondják neki. Amikor kapparja a falat, vérző idegekkel kihúzza egyet a tapétából. És ő tudja, igazat mondanak, máshogy képzelni se meri, az egy fokkal enyhébb volna. Látja maga előtt a szövetkezőket, akár egy tévében, és fordítani készülő mindenben. Nevet, és mikor tolja a talicskát. Akutagavát tolja. Nevet, hogy „az a japán bácsi legyen a közösség motorja. Lehet, hogy ő meg tudna menteni titeket.”

Amazok a másik oldalon már telefonálnak is doktorért a közeli idegszanatóriumba, hogy „járvány lesz, ha nem jön senki gyorsan”. Lehet, kondul vissza valahonnan. Gyógyteát főz, imát rámol elő a sáros szívű gyülekezet.

